

ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΜΟΙ ΚΗΝΟΣ...

Φαίνεται μου ἐκεῖνος, ὅμοιος μέ τοὺς θεοὺς
 σὰν νὰ εἶν' ὁ ἄνδρας, ποὺ ἀντικρυστὰ μέ σένα
 κάθεται κι' ἀπὸ κοντά, γλυκὰ ὡς μιλή-
 σης, πιστὰ σ' ἀκούει

κι' ὡς ποθητὰ γελάσης· κι' ἀλήθεια αὐτὸ
 τὴν καρδιά μου μέσ' στὰ στήθη ἐτάραξε·
 κι' ἂν κατὰ σέ γιὰ λίγο ἰδῶ, καὶ νὰ μι-
 λήσω δὲν μπορῶ,

ἀλλὰ παγώνει ἡ γλῶσσα μου· καὶ κρυφὴ
 εὐθύς κάτω ἀπ' τὸ δέρμα φωτιὰ τρέχει,
 τὰ μάτια τίποτα δὲν βλέπουν καὶ χτύ-
 ποι ἤχοῦν στ' αὐτιά μου,

κι' ἀπὸ πάνω μου ἰδρῶς κυλάει κι' ἓνα ρι-
 γος ὅλη μέ κρατάει, πιὸ πράσινη εἶμαι ἀπ'
 τὴν χλόη, πῶς λίγο μένει νὰ πεθάνω
 φαίνομαι ἡ τρελλή.

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΤΟΔ' ΕΕΙΠΕ ΜΟΙ

.....
 πολλὰ καὶ τοῦτο 'δῶ μοῦ εἶπε·
 «ὦιμέ πῶς κακοπάθαμε,
 Σαπφῶ· στ' ἀλήθεια ἀθέλητα σ' ἀφήνω»

σ' αὐτὴν κι' ἐγὼ ἀποκρίθηκα·
 στὸ καλὸ νὰ πᾶς κι' ἐμένα
 νὰ θυμᾶσαι, ἀφοῦ ξέρεις πῶς σ' εἶχαμε·

εἶδεμή, τότε σέ σένα ἐγὼ ἄς
 θυμήσω αὐτὰ ποὺ ξέχασες,
 ὅσα ἐμεῖς γλυκὰ κι' ὁμορφα νοιώσαμε·

πολλὰ στεφάνια ἀπὸ βιόλες
 κι' ἀπ' τὰ κίτρινα ρόδα σου
 κι' ἀπὸ ἄνηθο, κοντά μου ἐσὺ ἀκουμποῦσες

καὶ τί πολλὰ περιδέραια,
 πλεχτὰ γύρω στὸν ἀπαλὸ
 λαιμό σου ἔβαζες, ἀπὸ ἄνθη φτιαγμένα

καὶ μέ πολύ, περίσσια, μύ-
 ρο ἀτίμητο, βασιλικό,
 ἄλειφες τ' ὁμορφόμαλλο κεφάλι·

καὶ σέ στρωσίδι μαλακὸ

.....
 τὸν ἄβρὸ ἔφερνες πόθο τῶν κοριτσιῶν.

ΠΟΙΚΙΛΟΘΡΟΥ' ΑΘΑΝΑΤ' ΑΦΡΟΔΙΤΑ

Πλουσιόθρονη ἀθάνατη Ἀφροδίτη,
κόρη τοῦ Δία δολοπλέχτρα ἱκετεύω,
μὴ μὲ καῦμούς καὶ πόνους μοῦ ἀφανίζης,
Κυρά, τὴν ψυχή·

ἀλλὰ ἐδῶ νὰ ῥθῆς, σὰν ποὺ ἄλλοτε πάλι
τὴν φωνή μου ἀκούγοντας ἀπὸ μακρυά,
μ' ἔσωσες, τὸ πάτριον ἄφησες παλάτι
κι' ἦρθες, χρυσὸ ἀφοῦ

ἔζωσες ἄρμα· κι' ὁμορφα σ' ἔφεραν
γοργὰ σπυργίτια πάνω στὴ μαύρη γῆ,
συχνογυρνώντας τὰ φτερά, ἀπ' τὸν οὐρά-
νιο αἰθέρα μέσα·

κι' εὐθύς ἐφθάσαν· τότε ἐσὺ ὦ μακάρια,
μειδιώντας μὲ τ' ἀθάνατο πρόσωπο,
ρώτησες τὸ τί πάλι ἔχω πάθει καὶ
πάλι σὲ καλῶ,

καὶ τί νὰ μοῦ γίνῃ τόσο τὸ θέλω
μὲ μανιασμένη ψυχή· «ποιάν ἢ πειθῶ
ξανὰ νὰ φέρῃ στὴν ἀγάπη σου; ποιά ὦ
Σαπφώ, σ' ἀδικάει;

γιατὶ ἂν φεύγῃ, σὲ λίγο θ' ἀκολουθή
κι' ἂν δῶρα δὲν δέχεται, θὰ σοῦ δώσῃ·
κι' ἂς μὴ ἀγαπάῃ, σὲ λίγο θ' ἀγαπήσῃ
χωρὶς νὰ θέλῃ».

Ἔλα μου καὶ τώρα, κι' ἀπ' τὴν ἄγρια λύ-
σε με τὴν ἔγνοια, κι' ὅσα νὰ μοῦ γίνουν
ποθεῖ ἢ ψυχή μου, κάμε τα· κι' ἡ ἴδια ἐσὺ
σύμμαχος νὰ ᾖσαι.

Μεταφρ. ΑΝΤ. Κ. ΛΑΒΔΑΣ

